

[Dorte Bennedsen]

som unægtelig bekymrede mig noget. Ministeren var inde på spørgsmålet om dette at definere marginaljorder og brugte som eksempel en landmand i Vestjylland, der trives vel med at dyrke kartofler; hvis han skulle gå hen og få den uheldige idé at ville dyrke hvede på den samme jord, ville hans jord gå over til at blive marginaljord ud fra hans betragtning.

Det kan vel ingen med en smule sund sans i hovedet være uenig med ministeren i, men når miljøministeren bruger dette eksempel som det eneste eksempel, så kan det næsten kun opfattes, som om også han vil sætte den økonomiske målestok som den øverste målestok i definitionen af, hvad marginaljorder er, og det synes jeg giver anledning til bekymring. For dette var jo en debat med udgangspunkt i nogle miljøhensyn og nogle naturhensyn, og dér hører eksemplificeringer af den art, som vi her hørte, ikke hjemme.

Leif Hermann (SF):

Ministeren sagde mange ting, som man godt kunne have lyst til at kommentere, men jeg vil nøjes med at tage et par enkelte punkter frem.

Det første er, at ministeren siger, at vi skal have en målrettet oplysningskampagne. Hvad er det for nogle mål, der i den oplysningskampagne skal fremgå? Det er jo netop noget af det, vi andre har efterlyst hele dagen: hvor kan vi egentlig få øje på miljøministerens præcise mål i denne sammenhæng?

Så har miljøministeren fremhævet, at redegørelsen og styrelsernes rapport fra i sommer var et debatoplæg. Ja vel, men der er vel ingen grund til, at man så ikke kunne forvente, at der faktisk ligger et oplæg til en klar handlingsplan i et debatoplæg. Så har folk da noget at tage stilling til, så har alle disse landbrugsorganisationer, de grønne organisationer osv. noget at tage stilling til. Der er jo ikke noget i det, miljøministeren har skrevet, der er jo heller ikke noget i det, der stammer fra styrelsernes redegørelse, som man kan være uenig i. Alle kan skrive under på det, der står. Hvordan får man en debat i gang om dette spørgsmål, hvis der ikke er et konkret udspil til handling? Det er det, vi har kritiseret.

Vi har ikke kritiseret de forskellige indsatser, som foreslås i redegørelsen og i styrelser-

nes redegørelse – jeg har i hvert fald ikke gjort det. Det har faktisk ikke været på tale netop ud fra den betragtning, at det kunne man jo dårlig være bekendt at gå imod. Det er da fornuftigt nok. Vi har heller ikke kritiseret pilotprojekterne. Vi har kritiseret, at der ikke var mere. Vi har kritiseret pilotprojekterne for at være de eneste, der danner registreringsgrundlaget. Det er det, vi har kritiseret.

Miljøministeren talte længe om tilplantning med skov. Hvis man siger »tilplantning med skov«, så ved vi jo godt, når vi står i konflikten mellem landbrug og miljø, hvad det er for nogle hensyn landbruget vil fremføre. Landbruget vil fremføre nogle rentabilitets- og nogle økonomihensyn i forbindelse med tilplantning med skov, og så får vi pyn-tegrønt – nej, det er vist ikke skov – men så får vi i hvert fald juletræer, som økologisk set selvfølgelig kan være nøjagtig lige så voldsom en katastrofe, som andre ting kan være det.

Miljøministeren siger: vi skal ikke uhæmmet og ukritisk gøre det, men det skal ske efter en samlet plan. Ja, netop! Men hvorfor står der så ikke i redegørelsen, at der skal udarbejdes en samlet plan for, hvordan vi håndterer denne marginaljordsproblematik?

Endelig siger ministeren: det er ikke generelt, at konflikten mellem landbrug og miljø fører til negative resultater, men til et udvidet samarbejde. Det vil jeg ikke bestride. Jeg vil ikke bestride, at denne meget lange diskussion, der har været med landbruget om konflikten mellem landbrug og miljø, at den har ført til et udvidet samarbejde, men jeg mener nu nok, at eksemplet med NPO-forliget måske ikke ligefrem var udtryk for det mest harmoniske samarbejde, vi nogen sinde har set herinde. Der var nogle, der måtte bøje sig, og det er nok meget væsentligt at være opmærksom på, at en betydelig del af denne diskussion drejer sig om, hvorvidt det er folketingset, der har magten til at fastlægge retningslinjerne for den måde, vi håndterer marginaljordsproblematikken på, eller om det skal være de organisationer, som vi altid får at vide er så forfærdelige, når det drejer sig om organisationer, der støtter oppositionens synspunkter.

Lone Dybkjær (RV):